

קונטרס

יום מצין

יגלה את מעלת כל יום, ואיך יכולים להצליח
בכל יום, ולהיות הכי מאשר בחיים, ויתן עצות
נפלאות להגיע לזה.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסיד ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר : לְעוֹלָם כָּל יוֹם
הוּא יוֹם טוֹב, כִּי מְלַמְעָלָה יוֹרֵד רַק
אוֹר פְּשוּט, כַּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן לו), אַבְל
הָאָדָם הוּא הַמְצִיר אֶת הָאוֹר. וְלִכֵּן
מִי שֶׁמְצִיר אֶת הָאוֹר לְטוֹב, אֲזִי יֵשׁ
לוֹ יוֹם טוֹב וְיוֹם מְצִיָּן, מַה שְּׂאִין כֵּן
מִי שֶׁמְצִיר אֶת הָאוֹר לְהַפְּךְ, מְרִים לוֹ
הַחַיִּים מְאֹד.

(אֲמַרֵי-מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תתקכז)

קוֹנְטֵרַס

יוֹם מְצִיָּן

.א.

יגלה את מעלת כל יום ויום, ואשר על האדם
לזכור, שאין לו רק את היום הזה.

בני ובנותי היקרים! עליכם להתחזק באמונה
פשוטה בו יתברך, כי העקר בזה העולם זה רק
אמונה, להתדיר בנו, שהקדוש-ברוך-הוא מחיה
ומתהוה ומקים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח,
חי, מדבר, זה לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא, ואז
נזכה ל"יום מציין". ולמה אנו רואים בני-אדם
ממרמרים, שבכל יום ויום עוברים עליהם צרות
וסבל, כי אין להם יום, שלא יעברו על האדם איזה
סבל או משבר? מחמת העדר אמונה. כי כשאדם
זוכה לאמונה ברוחה ומזככת בו יתברך, כל החיים

שלו הולכים בדרך אחרת לגמרי, וכל יום ויום אצלו "יום מצין", וכבר אינו צריך כלום, רק את הקדוש-ברוך-הוא. ואיך זוכים לזה? אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהב"ן, חלק א', סימן ערב), אשר כתוב (תהלים צה, ז): "היום אם בקולו תשמעו", אם אדם רוצה לשמע בקולו יתברך, ללכת בדרךיו יתברך, צריך לדעת, שאין לו כלום רק היום הזה; כי בדרך כלל בני-אדם דוחים מיום ליום, ואומרים: "היום הזה איננו יום, היום הזה רע לי, מר לי, מחר אעשה" וכו'. ובאמת כל יום הוא "יום מצין" להתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא, להרגיש את האור של הקדוש-ברוך-הוא, אלא טבעם של בני-האדם, שדוחים את הכל ליום המחר, ואומרים: "היום קשה לי מאד". לכן מאבדים את היום שלהם, ורע ומר להם ביום הזה, אשר ביום הזה היו יכולים להרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, ולהשתשעשע בשעשוע המלכא; כי באמת הקדוש-ברוך-הוא מאיר אורו יתברך בכל יום ויום, ואם היינו זוכים לדעת את זאת, שהיום הזה גם-כן יום, ולא היינו דוחים למחר, אז היתה לנו "יום מצין", והיינו תמיד בשלום ובאהבה עם הזולת. אלא אצל כל אחד ואחד שחוטא, ובפרט בפגם הברית, שזו

קלפּת עמֶלֶק, שְׁנֵאמַר בּוֹ (דְּבָרִים כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָךְ
 בְּדָרְךָ וַיִּזְגַּב בְּךָ כָּל הַנְּחֻשְׁלִים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה עָיַף
 וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים"; עֲמֶלֶק גִּימְטְרִיָּה סִפְק,
 שְׁמִכְנִיס בְּאָדָם סִפְקוֹת "הַיֵּשׁ הַזֶּה" בְּקַרְבָּנוּ אִם
 אֵינְךָ (שְׁמוֹת יז, ד), וְעַל-יְדֵי-זֶה מְקַרְרוּ מִקְיוֹם
 הַמְצוּוֹת, מִלְמוּד הַתּוֹרָה, מֵאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, וְאַחַר-כֵּן מִי שֶׁכָּבַר נִכְשָׁל בַּר מִינֵן, לוֹכֵד
 אוֹתוֹ הֵיטֵב בְּמַצּוּדָתוֹ, עַד שֶׁאָדָם "עָיַף וַיִּגַע וַיִּכְבֵּר
 לֹא יָרָא אֱלֹקִים", וְזֶה מְבִיא לוֹ אֶת כָּל הַצָּרוֹת, כִּי
 קִלְפֹת עֲמֶלֶק מְכַנִּסָּה סִפְק בְּאָדָם, וְאוֹמֶרֶת לוֹ:
 "הַיּוֹם הַזֶּה אֵינּוּ יוֹם מְצִינְךָ", הַיּוֹם הַזֶּה אֵינְךָ יָכוֹל
 לְהִתְקַרֵּב לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא". וְלִכֵּן אָנוּ מוֹצְאִים
 בְּמִלְחָמַת עֲמֶלֶק (שְׁמוֹת יז, ט): "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל
 יְהוָה, בְּחַר לָנוּ אַנְשִׁים וְצֵא הַלָּחֶם בְּעֲמֶלֶק מִחָר";
 מֹשֶׁה רַבָּנוּ אוֹמֵר לִיהוָשֶׁע, שְׂיֵצֵא וַיִּלָּחֶם עִם
 הָעֲמֶלֶק הַזֶּה שְׂדוּחָה אוֹתָךְ לְיוֹם הַמַּחְרָת, שְׂאוֹמֵר
 לָךְ, אֲשֶׁר הַיּוֹם הַזֶּה אֵינּוּ יוֹם מְצִינְךָ לְהִתְקַרֵּב אֶל
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הַיּוֹם הַזֶּה אֵינּוּ יוֹם מְצִינְךָ
 לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, אֲלֵא מִחָר כְּבָר תִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה.
 וּבְאַמֶּת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תַּנְחוּמָא שְׁמִינִי,
 סִימָן ב'): אֵינְךָ הַשִּׂמְחָה מִמְתַּנַּת לְאָדָם, לֹא כָּל מִי
 שֶׁשִּׂמַּח הַיּוֹם שִׂמַּח לְמַחַר. וְלִכֵּן אָדָם צָרִיךְ לְהִיּוֹת

פּקח, לְדַעַת שְׁהַיּוֹם הַזֶּה הוּא "יוֹם מְצִיָּן", "הַיּוֹם הַזֶּה אֲנִי חוֹזֵר בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה וּמִתְקַרֵּב אֶל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמְדַבֵּר אֵלָיו וּמִתְוַדֶּה לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, הַיּוֹם הַזֶּה אֲנִי לוֹמֵד תּוֹרָה, וְהַיּוֹם הַזֶּה אֲנִי מִתְחַזֵּק" וְכוּ', וְאִם אָדָם הַזֶּה הוֹלֵךְ בְּצוּרָה כְּזוֹ, כָּל יוֹם וַיּוֹם הַזֶּה לוֹ "יוֹם מְצִיָּן". אֵךְ דָּא עֵקֶא שְׁקִלְפַת עֲמָלֵק שׁוֹבֵרֵת אֶת הָאָדָם, וּמֵרָאָה לוֹ כְּאִלוֹ הַיּוֹם הַזֶּה אֵינְנוּ יוֹם, וְדוֹחָה אוֹתוֹ מִיּוֹם לְיוֹם, וְעַל-יְדֵי-זֶה אָדָם שָׁבוּר וְרָצוּץ, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְשִׁית עֵצָה בְּנַפְשׁוֹ.

וְלָכֵן, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְּקָרִים! אִם אַתֶּם רוֹצִים לְזַכּוֹת שְׁיִהְיֶה לָכֶם "יוֹם מְצִיָּן", זְכְרוּ מַה שְׁפָתוֹב בְּזוֹהַר (חֵלֶק א' מו.): לֵילָה לֵית בְּלָא יוֹם, לָא לֵית יוֹם בְּלָא לֵילָה; הֵינּוּ בְּכָל יוֹם יֵשׁ חֲשָׁךְ וְאוֹר, חֲשָׁךְ וְאוֹר, פְּרוּשׁוֹ קָדָם עוֹבֵר עַל בְּנֵי-אָדָם חֲשָׁךְ, וְאַחֲרֵי-כֵן יֵשׁ לָהֶם אוֹר, וְכִמוֹ שְׁפָתוֹב (בְּרֵאשִׁית א): "וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי בֶקֶר יוֹם אֶחָד", בְּכָל יוֹם אָדָם מְרַגֵּישׁ שָׁבוּר וְרָצוּץ, מְאַכְזָב וּמְדַכְדֵּךְ, אֲבָל אִם אָדָם זוֹכֵה לְהַחֲדִיר בְּעֵצְמוֹ אֱמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה מֵהַפֶּךְ אֶת הַחֲשָׁךְ לְאוֹר, שְׁנוֹ הַמְּדַרְגָּה הַכִּי עֲלִיוֹנָה שְׁאָדָם צָרִיךְ לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ; כִּי מִי מֵאַתְנוּ אֵינוֹ סוֹבֵל מְרִירוֹת?! מִי מֵאַתְנוּ אֵינוֹ סוֹבֵל

משברים ואכזבות בחיים?! אבל אין זו עצה להשאר בזה, עקר העצה, שאדם צריך לזכר, שכל יום ויום הוא "יום מצ'ין", וכן שאין לו רק היום הזה. ואם אדם ילך בצורה כזו, כל ח'יו יהיו חיים נעימים, חיים מתקים, כי יש לו "יום מצ'ין", וזה מה שכתוב אצל אברהם אבינו (בראשית כד, א): "ואברהם זקן בא בימים", ומוכא בזהר הקדוש (חלק א' קכט.), שאברהם אבינו מלא כל יום ויום שלו עם טוב אמתי ונצחי, כי כל יום הזה אצלו "יום מצ'ין", וקרוב אנשים להקדוש-ברוך-הוא, גלה ופרסם לכלם, שהוא יתברך מחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה בלה, והתדיר אמונה בנשמות ישראל, אשר אלו הגרים שגיר וקרובם אליו יתברך. ולכן מפליגים חכמינו הקדושים במעלת אברהם אבינו, עד כדי כך, שאומרים (בראשית רבה, פרשה יב): "אלה תולדות השמים והארץ 'בהבראם' — באברהם, בזכותו של אברהם כל הבריאה היתה, כי הוא גלה ופרסם את הקדוש-ברוך-הוא לכל העולם כלו. כמו שאומרים חכמינו הקדושים (סוטה י:): הקריא אברהם שמו של הקדוש-ברוך-הוא בפה כל עובר ושב; ואיך זכה לזה? ויקא על-ידי: "ואברהם זקן בא

בַּיָּמִים", שְׁכַל יוֹם וַיּוֹם הָיָה לוֹ "יוֹם מְצִיָּן"; לְזֹאת, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם נִרְגָּיל עֲצָמָנוּ לֹא לְהִתְבַּלְבֵּל מִיוֹם הָאֶתְמוּל, וְלֹא לְהִתְבַּלְבֵּל מִיוֹם אַחֵר, אֲלֵא נִזְכֹּר שְׂאִין לָנוּ רַק הַיּוֹם הַזֶּה, אִזּוּ יִהְיֶה לָנוּ "יוֹם מְצִיָּן", וְנִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב אֶל הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ, וּלְדַבֵּר אֵלָיו בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלָנוּ, אֲשֶׁר אֵין עוֹד מַעֲלָה גְדוֹלָה מִזֶּה, שְׂאָדָם זוֹכֶה לְפָרֵשׁ שִׂיחָתוֹ אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, כִּי סוּף כָּל סוּף אָנוּ נִמְצָאִים בְּעוֹלָם הַזֶּה הַגִּשְׁמִי, הָעֵב וְהַגַּס, הַמָּלֵא כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, תְּאוֹת וּמַדּוֹת רָעוֹת, וְהַעֲרַב-רַב הַתְּעַרְבֵי בִינֵינוּ, וְהַחֲדִירוֹ בְּנוֹ מִינּוֹת וּכְפִירוֹת, וְעוֹשִׂים צָחוּק מְכָל הַקְּדוֹשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, מְזַלְזָלִים בְּמַצּוֹת, מְלַגְלָגִים עַל חֻכְמֵי יִשְׂרָאֵל. עַם כָּל זֹאת, כְּשִׂיחָנוּדֵי זוֹכֶה, וְאֵינוֹ מְסַתֵּפֵל סְבִיבוֹ, אֲלֵא יוֹדֵעַ שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה הוּא גַם-כֵּן יוֹם, וּבִיּוֹם הַזֶּה אֲנִי יְכוֹל לְהִתְקַרֵּב אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶהוּ "יוֹם מְצִיָּן" לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרַךְ בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלוֹ, אָדָם זֶה חֵי חַיִּים טוֹבִים, חַיִּים נְעִימִים וְעֲרָבִים. וְלֹא בְּחֻנָּם שְׂאוּמָרִים חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תְּנַחֲמָא וַיְרָא א'): אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל: הָיוּ זֵהִירִים בְּתַפְלָה, שְׂאִין מְדָה אַחֲרַת יָפָה הַיְמָנָה, וְהִיא גְדוֹלָה מְכָל הַקְּרָבָנוֹת, וְאֶפְלוּ אֵין אָדָם כְּדָאֵי לְעַנּוֹת בְּתַפְלָתוֹ

וְלַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִמוֹ, כִּינּוֹן שְׁמֵת־פֶּלֶל וּמְרֻבָּה
 בְּתַחֲנוּנִים, אָנִי עוֹשֶׂה חֶסֶד עִמוֹ; וְאֵיךְ אָדָם זוֹכֶה
 לְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יְתָבָרֵךְ? ! הֲלֹא עַל כָּל אֶחָד מֵאַתָּנוּ
 מִנַּחַת כְּבִדּוֹת, מְרַב חֲטָאִים וְעוֹנוֹת שְׁחָטָאנוּ,
 וְנִתְרַחֲקֵנוּ מִמֶּנּוּ יְתָבָרֵךְ, בַּר מִינָן, עַד שְׁנַעֲלֵם וְנִסְתָּר
 מֵאַתָּנוּ הַבוֹרָא יְתָבָרֵךְ שְׁמוֹ, וְזֶה עוֹשֶׂה אוֹתָנוּ
 כְּבָדִים, שְׁאַנוּ מְרַגִּישִׁים עֲצָבוֹת, עֲצָלוֹת וְדַכְדוּף; כִּי
 בּוֹ בְּרָגַע שְׁנַעֲלֵם וְנִסְתָּר מֵהָאָדָם אֱלֻקוֹתוֹ יְתָבָרֵךְ,
 הוּא מְסֻתּוֹבֵב מִמְרָמָר, וְאֵינּוּ קוֹלֵט, שְׁהֵנָּה הַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹּה אִתּוֹ, עִמוֹ וְאַצְלוֹ, וְאֵין לוֹ בְּזֵה
 הָעוֹלָם רַק הַבוֹרָא יְתָבָרֵךְ שְׁמוֹ. וְלָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי
 הַיְקָרִים! אִם תִּרְגְּלוּ עֲצָמְכֶם לֵילֵךְ רַק בְּדָרֵךְ זוֹ,
 לְדַעַת שְׁפָל יוֹם הוּא "יוֹם מְצִיָּן", אֲזַ תִּזְכּוּ לְהִתְקַרֵּב
 אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיֵאִיר לָכֶם אוֹר זֵיו וְחַיּוֹת
 וְדַבְּקוֹת הַבוֹרָא יְתָבָרֵךְ שְׁמוֹ.

ב.

יִגָּלֶה אֵיךְ שְׁפָכֵל יוֹם וְיוֹם הָאָדָם יָכוֹל לְהַגִּיעַ אֶל
 דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים, גְּלוּי אֱלֻקוֹת בְּמִדְרָגָה הַכִּי
 עֲלִיוֹנָה.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלִיכֶם לֵידַע, שְׁבַאֲמַת

בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם מִתְגַּלִּים לְאָדָם אֲוֵרוֹת עֲלִיוֹנִים,
 אֲוֵרוֹת צַחְצָחוֹת, וְאָדָם יָכוֹל לְהִגִּיעַ בְּכֹל יוֹם
 לְמִדְרָגוֹת הַכִּי עֲלִיוֹנוֹת, כְּמוֹ שֶׁמִּגֵּלָה לָנוּ רַבְנוּ ז"ל
 (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן פּד), שֶׁשָּׂאֵלוּ תַלְמִידָיו שֶׁל
 רַבִּי נְחוּנְיָה בֶּן הַקָּנָה אֶת רַבָּם: בַּמָּה הָאֲרַכְתָּ יָמִים?
 אָמַר לָהֶם: וַתָּרֵן הָיִיתִי בְּמִמוֹנֵי (מִגֵּלָה כח.). מִסְבִּיר
 רַבְנוּ ז"ל, שֶׁבְּאֵמַת כָּל יוֹם וַיּוֹם מִתְגַּלִּה הָאוֹר הַגָּנוּז
 שֶׁל הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲבָל לֹא כָּל אֶחָד זוֹכֵה
 לְרְאוּתוֹ. הַצְּדִיקִים הַדְּבוּקִים בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 הַצְּדִיקִים הַמְּתַבְּוֹדִים אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 הַצְּדִיקִים הַמֵּיִחָדִים יְחוּדִים, הַצְּדִיקִים הַמְּקֻשְׁרִים
 וּמְדַבְּקִים אֶת מַחַ מְחֻשְׁבָּתָם, שְׂזָה לְבוֹשׁ גִּשְׁמָתָם,
 אֶל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, לָהֶם מִתְגַּלִּה הָאוֹר הַגָּנוּז,
 אֲבָל אֵלּוּ הָאֲנָשִׁים הַפְּשׁוּטִים, שֶׁנִּכְשְׁלוּ בַּעֲוֹנוֹת,
 וּמִכָּל שֶׁכֵּן רָשָׁעִים, שֶׁעָשׂוּ דְבָרִים מְגִנִּים, לָהֶם
 מְבַהֵל וּמְבַלְבֵּל הַמַּח וְהַדַּעַת, עַד שֶׁנוֹפְלִים בְּדַכְאוֹן,
 וְנִכְנָסִים בְּתוֹךְ עֲצָמָם, עַד שֶׁמִּתְאַשִּׁים מִחַיֵּיהֶם,
 וְרָעִים וּמָרִים לָהֶם הַחַיִּים כְּלַעֲנָה. וְכֵן מוּבָא בַּזֹּהַר
 (עֵין חֶלֶק ג' סד:), שֶׁבְּכֹל יוֹם וַיּוֹם מִתְגַּלִּה פְּרָצוֹף
 הַשְּׂכִינָה, וְרוֹאֶה לְפָנָיו אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת, כִּי כָּל יוֹם
 וַיּוֹם יֵשׁ בּוֹ גְלוּי אֱלֻקוֹת, וּמְאִירוֹת כָּל הָעֶשֶׂר
 סְפִירוֹת בְּאָדָם: כְּתָר, חֲכָמָה, בִּינָה, חֻסֵּד, גְּבוּרָה,

תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות, שאלו החמשה פרצופים: אריף אנפין, אבא ואמא, זעיר ונוקבא, ומאירים לכל אחד, אלא כל יום יש לו גדר, ולא כל אחד זוכה לראות את השכינה בכל יום, ומה מכסה את השכינה? כמו החשך המחשיך את האור, כך מי שחטא לפניו יתברך, מי שעשה מעשים מגנים, ונתרחק מהקדוש-ברוך-הוא, ורוצה להכנס אל הקדשה, באות מחשבות זרות, נחשים ועקרבים, ומבלבלים את מחשבתו, ונופל בדכאון, ואינו רואה ביום הזה שום טוב. שואל רבנו ז"ל: מה עושים, שכל אחד ואחד מאתנו יזכה שיהיה לו "יום מצ'ין", וגם הוא יזכה לאור הגנוז? אם ילך בדרך של אהבה עם הזולת, יתגלה לו האור אין סוף, שזה מה שאמר רבי נחוניא בן הקנה, שגלה סתרי גסטרות, וכששאלוהו: איך זכית להאריך ימים, שכל יום ויום יהיה לך "יום מצ'ין"? ענה ואמר: ותרן הייתי במקמוני; הינו למה בני-אדם שבורים כל-כך? פי אף אחד אינו רוצה לוותר, כל אחד מתנגח עם זולתו ורב ונלחם בו חזיתית. וזוהי תשובת רבי נחוניא בן הקנה לתלמידיו, שהיה ותרן במקומו, ועל-ידי-זה זכה שכל יום ויום נארך לו. ואומר רבנו ז"ל, שזו הייתה

מדרגת אברהם אבינו, שהלך בדרך אהבה. וזה מה שכתוב בתקוני זהר (תקון ע', דף קיח): מסטרא דימינא מחא חורא ככספא; מי שהולך בדרך ימין, מחו מזכך ככסף. אברהם אבינו אהב את הקדוש-ברוך-הוא, והכניס אהבה בתוך הבריות, כמו שכתוב (דברים ו, ה): "ואהבת את ה' אלקיך", ואומרים על זה חכמינו הקדושים (ספרי ואתחנן לב): אהבו על כל הבריות כאברהם אביך; אברהם אבינו הלך בדרך אהבה ונעם, ואת זאת החדייר בבני דורו, וכך קרבם אל הקדוש-ברוך-הוא.

ולכן, בני ובנותי היקרים! אם אנו רוצים שיהיה לנו "יום מצין", יום שמח, שנרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, ונזכה לאמונה ברוחה ומזככת בו יתברך, שכל האפיקורסות והכפירות, הדעות נפסדות וכו' של הערב-רב, לא יכנסו בנו, ולא יעשו אצלנו שום רשם, עלינו למסור נפשנו לילה רק בדרך של אברהם אבינו, לאהב את הבריות, כי לצערנו הרב פשאים חוטא, נעשה איש מר ומריר יום, וזורק מרירותו על אחרים. כמו שכתוב (שמות טו, כג): "על-כן קרא שמה מרה, כי מרים הם"; אדם אשר הוא ממרמר בתוך תוכו, קורא

לְכֻלָּם מְמַרְמְרִים, וְאֵינוֹ שָׁם עַל לֵב, שֵׁשׁ אַנְשִׁים,
 אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם אֲמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהֵם הֵכִי
 מְאֻשָּׁרִים בְּחַיֵּיהֶם; כִּי כָּל אֱלוֹ הַחַיִּים עַל-פִּי דֶרֶךְ
 הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמְצֻוֹת, הֵם זוֹכִים לְ"יוֹם מְצִיָּן",
 וְלָהֶם הַחַיִּים אַחֲרִים לְגַמְרִי. אָבֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד
 מֵאֲתָנוּ יָכוֹל לְזַכּוֹת לָזֶה, כִּי בְּכָל יוֹם וְיוֹם נִתְגַּלָּה
 גְּלוּי אֱלֻקוֹת בְּמִדְרָגָה הֵכִי עֲלִיוֹנָה, אִם נִרְגֵּיל עֲצֻמְנוּ
 לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ אֲבֵרָהּ אָבִינוּ, שֶׁהֵלֵךְ תָּמִיד בְּאַהֲבָה,
 אֲזִי גַם אָנוּ נִזְכָּה לְמַחַ נְקִי כְּכֹסֶף מְזֻכָּךְ. וְלִכֵּן אָדָם
 צָרִיךְ לְרְאוֹת לְהִיּוֹת וְתָרֵן בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל
 (בַּמִּדְבָּר רַבָּה ט): לְמַדָּה אוֹתָךְ תּוֹרָה שְׁתִּהְיֶה וְתָרֵן
 בְּתוֹךְ בֵּיתָךְ; אָדָם צָרִיךְ לְהִיּוֹת וְתָרֵן לְגַבֵּי בְּנֵי בֵּיתוֹ,
 לְגַבֵּי הַזּוּלָּת, עָשׂוּ לוֹ הַיָּזֶק — יִמְחַל. וְכֵּן אֲמָרָם ז"ל
 (שָׁם): נִשְׁפָּךְ יֵין — הָיִי וְתָרֵן; לֹא צָרִיכִים לְהַפְּנִס
 בְּמַרְיבוֹת, בּוֹכּוֹחִים, לְהַשְׁפִּיל וּלְבַזּוֹת אֶת הַזּוּלָּת,
 אֲשֶׁר זֶה מְצַמְצֵם אֶת הַמַּחַ, מְקַצֵּר אֶת הַיּוֹם,
 וּבְמִקּוֹם שִׁזְזָה לְ"יוֹם מְצִיָּן", יֵשׁ לוֹ יוֹם מָר. וְכֵּמוֹ
 שֶׁבְּנֵי-אָדָם מִתְבַּטְּאִים: "הַיּוֹם הַזֶּה אֵינוֹ הַיּוֹם
 שֶׁלָּנוּ", "הַיּוֹם הַזֶּה מָר לָנוּ, נִגְרָם לָנוּ הַפְּסִיד"; כִּי
 כָּל יוֹם וְיוֹם הוּא "יוֹם מְצִיָּן" לְהִתְקַרֵּב אֶל
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הַיּוֹם הַזֶּה אֵף פַּעַם לֹא יָשׁוּב
 לָכֶם, רְאוּ 'לְגַנְב' בַּיּוֹם הַזֶּה אֵיזָה טוֹב, תַּעֲשׂוּ בוֹ

איזו צדקה וחסד עם העני. וכמאמרם ז"ל (שבת קנג.) שֶׁאָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר: וְשׁוֹב יוֹם אֶחָד לְפָנַי מִיִּתְתֶּךָ. שְׁאֵלוּהוּ תַלְמִידָיו: וְכִי יוֹדֵעַ אָדָם אֵיזָה יוֹם יָמוּת? עָנָה וְאָמַר לָהֶם: וְכָל שָׁכֵן יָשׁוּב הַיּוֹם, שְׁמָא יָמוּת לְמַחֵר. נִמְצָא, שְׁכָל יָמָיו בְּתַשׁוּבָה; כִּי עָלִינוּ לְהַתְנַהֵג, אִם אָנוּ רוֹצִים יוֹם שְׂמִיחַ, "יוֹם מְצִיָּן", וְלֹא לְדַחוֹת מִיּוֹם לְיוֹם, אֲלֹא הַיּוֹם הַזֶּה כָּל זְמַן שְׁאָנוּ חַיִּים, נְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שְׁאָנוּ מְדַבְּרִים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ — וְנִשְׁמַע וְנִתְקַבֵּל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלָם. וּבְזֵה שְׁאָדָם בָּא וּמִתְוֹדֶה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאוֹמֵר לוֹ: "חַטָּאתִי, עֲוִיתִי, פָּשַׁעְתִּי, כָּזַאת וְכָזַאת עָשִׂיתִי", אֵינוֹ זֶז מִשָּׁם עַד שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל לוֹ. לְכֵן אִם אַתֶּם יוֹדְעִים שְׁעַשִׂיתֶם דְּבַר מְגִיחַ נִגְדוֹ יִתְבָּרֵךְ, אוֹ חַטָּאתֶם, אוֹ בְטֻלְתֶּם תּוֹרָה וְכוּ', הִבֵּה תְּבַקְשׁוּ סְלִיחָה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ. וְכִי אוֹמְרִים תְּכַמִּינוּ הַקְדוּשִׁים (תּוֹרַת כֹּהֲנִים בְּחֻקֵּי כו): אָמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁמִיד שְׁהֵם מִתְוֹדִים עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם, מִיד אֲנִי חוֹזֵר וּמְרַחֵם עֲלֵיהֶם. לְכֵן זֹאת עָשׂוּ עוֹד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהִתְוֹדוּ עַל עֲוֹנוֹתֵיכֶם, אַף שְׁנוֹתְרוּ לָכֶם אֲלֹא שְׁעוֹת סְפוּרוֹת מֵהַיּוֹם, כִּבְר אָמְרוּ תְּכַמִּינוּ הַקְדוּשִׁים (פְּסָחִים ד.): מְקַצֵּת הַיּוֹם כְּכֹל; מֵה שְׁנוֹתָר

לְכֶם עֲדִין מֵהַיּוֹם הַזֶּה, אִם תַּעֲשׂוּ בִּקְצַת הַזֶּה אֵיזָה טוֹב, נַחֲשׁב כְּאִלוֹ כָּל הַיּוֹם עֲשִׂיתֶם טוֹב. לְכֵן עֲתָה הוּא הַזְמַן הַטוֹב בְּיוֹתֵר לְפִתּוֹחַ אֶת הַפֶּה וּלְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַרֵךְ, וְתִדְעוּ שֶׁכָּל דְּבוּר שֶׁמְדַבְּרִים — וְשָׁמַע וְנִתְקַבַּל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. אָבֵל לָזֶה צְרִיכִים אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, כַּמּוּבָא (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סב): אִם הִיָּתָה לְאָדָם אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, שֶׁהוּא יִתְבַרֵךְ נִמְצָא וְאֵין בְּלַעֲדָיו נִמְצָא, וְהוּא יִתְבַרֵךְ שׁוֹקֵד עַל שְׁפָתָיו, אִז תָּמִיד הִיָּה מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַרֵךְ. אָבֵל מִכִּיּוֹן שֶׁאֵין זֶה בְּרוּר לְאָדָם, לְכֵן לֹא תָמִיד הוּא מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַרֵךְ. עַל-כֵּן אִם הֵייתֶם יוֹדְעִים בְּבְרוּר, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פֶה אֲתָכֶם, הֵייתֶם מְתוּדִים אֵלָיו, וְהִיָּה מוֹחֵל לְכֶם עַל כָּל עוֹנוֹתֵיכֶם. וְלָמָּה אֵין לְאָדָם אֲמוּנָה? כִּי חָטָא, וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב (סְפָר-הַמִּדּוֹת, אוֹת אֲמוּנָה, סִימָן כב): הַפֶּשַׁע שֶׁל הָאָדָם מְכַנֵּס כְּפִירָה לְאָדָם; וּבָזֶה שֶׁאָדָם בָּא וּמְתוּדָה לְפָנָיו יִתְבַרֵךְ, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל לוֹ. לְכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲשׂוּ כָּל אֲשֶׁר בִּיכָלְתֶּכֶם, הֲעֲקֹר שִׁיְהִיָּה לְכֶם "יוֹם מְצִיָּן", וְאִז תִּרְגְּשׁוּ שֶׁהֲנִיכֶם אֲנָשִׁים אַחֲרַיִם לְגַמְרֵי.

ג.

יגלה איך שבכל יום ויום אדם צריך לשמור עצמו
לא לעבור עברות, חס ושלום, אלא להרבות
במצוות.

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, שכל יום
ויום הוא דור חדש, כמו שכתוב (קהלת א, ד): "דור
הלך ודור בא", ואומרים חכמינו הקדושים (קהלת
רבה, פרשה א'): בכל יום ויום נולדים ששים רבוא
ובכל יום מתים ששים רבוא; פי כל יום ויום זה
דור שלם. ולכן בכל יום ויום צריכים לראות
שיהיה "יום מצין", ואיך יכולים לזכות לזה?
על-ידי שמקימים מצוותיו ותברך בשמחה עצומה.
פי כן אומרים חכמינו הקדושים (תנחומא תצא ב):
רמ"ח מצוות עשה יש בתורה, כמנין איברים
שבאדם, ובכל יום ויום צועקים על האדם עשה
אותנו, שתחיה בזכותנו, ותאריך ימים; כל יום
ויום אברי האדם מעוררים אותו, שיקים בהם
מצוותיו ותברך ביום הזה דיקא. וכן אומרים
חכמינו הקדושים (שוחר טוב משלי לא): בני ישראל
נצטוו על רמ"ח מצוות עשה כנגד האברים, וכל
אבר ואבר אומר לאדם, בקשה ממך, עשה בי

מצוה זו; אבל אין אדם מסגל לשמע את קול אבריו שמעוררים אותו — תעשה בי מצוה; פי באמת אם אדם היה זוכה לעשות בכל יום מצוות להקדוש-ברוך-הוא, על-ידי-זה היה מתגלה אליו אור אין סוף ברוך הוא, פי כל מצוה ומצוה היא המשכת רוחניות אלקות בזה העולם, ולכן אשרי האדם הזוכה לקיים מצוותיו יתברך, ובפרט כשמקיים את המצוות בשמחה עצומה. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ויקרא רבה פרשה לד, סימן ט'): למדך תורה דרך ארץ, שפשיהיה עושה אדם מצוה, יהא עושה אותה בלב שמחה. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כו), אשר משה רבנו נמצא אצל כל אחד ואחד, ומלבש בכל אבר ואבר, והוא מעורר אותו לקיים מצוה השייכת לכל אבר ואבר.

לזאת, בני ובנותי היקרים! היום הזה הוא "יום מצין", תעשו איזו מצוה בשביל הקדוש-ברוך-הוא, פי היום הזה אף פעם לא ישוב אליכם; תדברו אל הקדוש-ברוך-הוא, שזו מצות התפלה, תתחזקו באמונה פשוטה, שזו מצות הדבקות באין סוף ברוך הוא, תלמדו תורה, אשר אין מצוה

גדולה יותר מלמוד תורה, כי בכל דבור ודבור של
למוד התורה, מקימים מצות עשה, כל ברכה
וברכה שאדם מברך להקדוש-ברוך-הוא — זו
מצוה, כל פרוטה ופרוטה שתתנו לצדקה — זו
מצוה. תכבדו הורייכם ותקיימו מצוה, ולא בחנם
שואמרים חכמינו הקדושים (ברכות נו:): אפלו
ריקנין שפך מלאים מצוות פרמון; וחבל שהיום
הזה ילך לנו. הן אמת שעברו עליכם משברים
וגלים, ונראה לכם שהיום הזה אינו היום שלכם,
עם כל זאת אתם יכולים לעשות מהיום הזה "יום
מצ'ין", אם תקיימו את המצוות ובפרט בשמחה.
ואומרים חכמינו הקדושים (שמות רבה, פרשה לב,
סימן ו'): עושה אדם מצוה אחת, נותן לו הקדוש-
ברוך-הוא מלאך אחד, עושה שתי מצוות, נותן לו
שני מלאכים, עושה הרבה מצוות, נותן לו
הקדוש-ברוך-הוא חצי מחנהו; אתם יכולים עדין
לקיים את זאת, אם לא תהיו בטלנים. ותתישבו
שהיום הזה כבר לא יחזר לכם אף פעם. ולכן מה
שנותר לכם מהיום הזה — תעשו את זאת "יום
מצ'ין", ואם ה'ה לכם ריב בבית, תשלימו כבר
עתה, ואל תלכו לישן קדם שהשלמתם, כי פשאיש
ואשה גרים יחד באהבה — השכינה ביניהם,

כְּמֵאמָרָם ז"ל (סוֹטָה יז.): אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ — שְׂכִינָה
 בֵּינֵיהֶם; לְאִישׁ יֵשׁ י' וְלְאִשָּׁה ה', וּבִיחַד זֶה י"ה,
 אֲבָל כִּינּוּן שְׂרָבִים בֵּינֵיהֶם, פּוֹרַחַת הִיא מִהָאִישׁ, וְהִיא
 מִהָאִשָּׁה, וְנִשְׁאָר אִשׁ וְאִשׁ וְשׁוֹרְפִים זֶה אֶת זֶה. לָכֵן
 אַל תֵּלְכוּ לִישׁוֹן, קִדְּם שְׂאֵתֶם מִשְׁלִימִים זֶה עִם זֶה.
 וְכִמוֹ-כֵן אִם יֵשׁ לָכֶם אֵיזָה כַּעַס עַל מִישָׁהוּ, אַל
 תִּשְׁכְּבוּ עַל יְצוּעֵיכֶם, בְּטָרָם תִּקְבְּלוּ עַל עֲצֻמְכֶם
 לְמַחֵל לְזוּלָת, כִּי זֶה עֲבוּדַת הַסֵּמ"ךְ-מ"ם לְשִׁבּוֹר אֶת
 הָאָדָם, וְלוֹמַר לוֹ, שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה אֵינוֹ יוֹם, וְזֶהוּ יוֹם
 עֲצוּב וְכוּ', וְכָךְ הוֹלֵךְ אָדָם בְּטֵל, בְּיֹאשׁ וּבְדַכְּאוֹן,
 עַד שֶׁהוֹלֵךְ לִישׁוֹן, וּמֵאַבָּד אֶת יוֹמוֹ בְּיָדָיו. לָכֵן אַל
 תִּהְיוּ בְּטִלָּנִים, זָכְרוּ הַיֵּטֵב, שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה הוּא "יוֹם
 מִצִּין" לְהִתְקַרֵּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְאִם תֵּלְכוּ בְּאִפְן
 הַזֶּה, כָּל יְמֵי חַיֵּיכֶם יִהְיוּ יָמִים מְצִינִים. וְאוֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֵין מִכּוֹת כג.): יִשְׁנֶן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
 שָׁנִים וְחֲמִשָּׁה יָמִים בַּשָּׁנָה כְּנֹגֵד שְׁלֹשׁ-מֵאוֹת
 שָׁנִים וְחֲמִשָּׁה לְאוּיָן, וְכָל יוֹם וְיוֹם צוּעֵק לְאָדָם:
 אַל תַּעֲשֶׂה בִּי רַע, אַל תַּעֲשֶׂה בִּי עֲבָרָה.

וְלָכֵן, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים! הִבֵּה נִחְזֹר בְּתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה עוֹד הַיּוֹם הַזֶּה, בְּמָה שְׁנוֹתָר לָנוּ בּוֹ, וְנִתְחִיל
 לְסַפֵּר לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּל אֲשֶׁר מַעֲיֵק לָנוּ; כִּי

בְּאֵמַת הַדְרֵךְ הַזֶּה שֶׁגָּלָה לָנוּ רַבְנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן,
 חֵלֶק ב', סִימָן כה), שְׁאָדָם צָרִיךְ לְהִרְגִיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר
 אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר הָאִישׁ אֶל רַעְהוּ
 וְהֵבֵן אֶל אָבִיו, לֵילֵךְ בַּשָּׂדֶה אוֹ בַּיַּעַר, וּלְדַבֵּר אֵלָיו
 יְתִבְרֵךְ, וְאַף שֶׁבְּתַחֲלָה יְדַמָּה לוֹ, שְׂאֵף אֶחָד אֵינּוּ
 צָרִיךְ אוֹתוֹ, אֵךְ בְּאֵמַת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא
 וְאֵין בְּלִעְדֵּיו נִמְצָא, וְלָמָּה אֵין מְרַגְּשִׁים אֶת זֹאת?
 אֲלֹא מְרַב חֲטָאִים שְׁאָדָם חֲטָא, לְבוֹ מְעַקֵּם
 בְּסִפְקוֹת, הַמֵּחַ מְבַלְבֵּל בְּקִשְׁיוֹת. אָבֵל אִם יְתַבּוֹדֵד
 בְּעִקְשָׁנוֹת גְּדוּלָה בְּכָל יוֹם, סוּף כָּל סוּף יִתְגַּלֶּה
 אֵלָיו הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וַיִּרְגִּישׁ אֶת הַקְדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא בְּאִפְּן כְּזֶה, שְׁלֹא יִרְצֶה לְעֲזוֹבוֹ, וַיֵּאֱהָב אֶת
 בּוֹרְאוֹ בְּאֵהָבָה גְּדוּלָה מְאֹד. וְלָכֵן אֲשֶׁרֵי הָאָדָם
 הַמִּתְחַזֵּק בְּאֵמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יְתִבְרֵךְ, וְכָל מִצְוָה
 וּמִצְוָה שֶׁמִּקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ, עוֹשֶׂה אוֹתָהּ בְּאֵמוּנָה
 פְּשׁוּטָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְמִדְרָגוֹת רָמוֹת בְּעִבּוּדַת
 הַשֵּׁם. וְזֶה שֶׁיֵּךְ לְכָל יְהוּדֵי, כִּי כָּל יְהוּדֵי הוּא חֵלֶק
 אֵלּוּךְ מִמַּעַל. וְלָכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (מִדְּוֹשׁ
 אַנְדָּה): כָּל הַמִּקְבֵּל עָלָיו מִצְוָה אַחַת בְּאֵמוּנָה, כְּדֹאֵי
 הוּא שֶׁתִּשְׁרָה עָלָיו רוּחַ-הַקְדֹּשׁ; מֵהִי רוּחַ-הַקְדֹּשׁ?
 אוֹמֵר רַבְנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כא),
 כְּשִׂיְהוּדֵי זוֹכֶה וּמְקַדֵּשׁ וּמְטַהֵר אֶת עֵינָיו, אֲזַנְיוֹ,

חטמו ופיו, על-ידי-זה מחו מזדבף, וזוכה להרגיש
רוחניות חיות אלקות בזה העולם, עד שנמשכת
עליו רוח דקדושה, ומרגיש את הקדוש-ברוך-הוא,
ואין עוד נעם וזיו וחיות ודבקות יותר מזו, שאדם
חש את הבורא יתברך שמו.

ד.

יגלה מעלת כל בר ישראל, אשר משתדל לקרב
יהודים אליו יתברך בכל יום, ולעשות חסד עם
זולתו.

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, אשר היום
הזה הוא "יום מצ'ין". ומתי תזכו להבין את זאת?
אם תרגילו עצמכם לעשות חסד זה עם זה; כי אין
עוד דבר יותר יקר אצלו יתברך כמו מדת החסד,
שאדם גומל חסד ועושה טובות עם הזולת. לכן
הצדיקים הקדושים אינם נקראים צדיקים, אלא
כשעושים טוב. וכמאמרם ז"ל (מדרש פהלים ז, ח):
אין אדם נקרא צדיק, אלא אם-כן הוא טוב, כמו
שפתוב (ישעיה ג, י): "אמרו צדיק פי טוב"; ולהפך,
מי שהוא איש רע ובליעל, וגומל רעה לזולתו,
הוא רשע מרשע, מסטרא דשטן, ולכן יש לו יום

מָר, הוּא מִתְחִיל עִם כָּלָם, וּמִמֵּילָא כָּלָם מִתְחִילִים
 עִמּוֹ. וּכְמוֹ שֶׁפֶתוּב (פְּרָאשִׁית טז, יב): "יָדוּ בְּכָל יוֹד
 כָּל בּוֹ"; לְכֵן אָנוּ שׁוֹמְעִים בְּנֵי-אָדָם הַמִּתְלוֹנְנִים,
 שֶׁכָּלָם מִתְחִילִים עִמָּהֶם וְכוּ', אִין זֶה נוֹבֵעַ אֲלָא
 מִחֲמַת שְׂיִש לָהֶם עֶסֶק עִם כָּל אֶחָד, אָזִי לְכָלָם יִש
 עֶסֶק עִמָּהֶם. לְזֹאת, אִם אַתֶּם רוֹצִים לְזָכוֹת לְ"יוֹם
 מְצִיָּין", תִּתְחִילוּ לְסַיֵּעַ זֶה לְזֶה, אֲשֶׁר דְּבַר זֶה חָשׁוּב
 מְאֹד בְּעֵינָיו יְתַבְּרָךְ. וּכְמֵאמָרָם ו"ל (יִלְקוּט הוֹשַׁע, רָמֵז
 תַּקְכ"ב): אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, חָבִיב עָלַי חֶסֶד
 שְׂאֵתֶם גּוֹמְלִים זֶה לְזֶה יוֹתֵר מִכָּל הַזָּבַח שֶׁזָּבַח לְפָנָי
 שְׁלָמָה; כִּי אֲצִלוּ יְתַבְּרָךְ מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב חֶסֶד
 שִׁיְהוּדֵי עוֹשֶׂה עִם הַזּוֹלָת, יְהוּדֵי הַמְּחַזֵּק וּמְעוֹדֵד
 וּמְשַׁמֵּחַ אֶת רַעְהוּ, זֶה הַמְּצַוֶּה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר, וּבְזֶה
 מְגַלֶּה שְׂאוּהֵב אֶת הַבּוֹרָא יְתַבְּרָךְ שְׁמוֹ, כִּי כָּל יְהוּדֵי
 בֶּן שָׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שֶׁפֶתוּב (דְּבָרִים ד',
 א): "בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה" הַאֲלֵקִיכֶם"; וּכְמוֹ שֶׁבֶן-מִלֵּךְ
 אוֹהֵב אֶת הַמֶּלֶךְ, שֶׁהוּא אָבִיו, כְּמוֹ-כֵן כָּל בֶּר
 יִשְׂרָאֵל אוֹהֵב אֶת אָבִיו, שֶׁהוּא אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים.
 וּמֵאִין אָנוּ יוֹדְעִים שְׂיִש לָנוּ אֲהָבָה לְבוֹרָא יְתַבְּרָךְ
 שְׁמוֹ, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם יְכוּלִים לְהַטְעוֹת עֲצָמוֹ מְאֹד,
 כְּמוֹ שֶׁאוֹמֵר רַבֵּנוּ ו"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן נ"א): הָעוֹלָם
 מִטְעָה מְאֹד. רְאוּ לֹא לְהַטְעוֹת עֲצַמְכֶם; וִיכוּלִים

לחיות בטעויות וכו', ולחשב שאנו אוהבים את
 הבורא יתברך, ולמעשה טעות בידינו. לכן הסימן
 הוא — אם אנו אוהבים את הזולת, סימן שאנו
 אוהבים את הקדוש-ברוך-הוא, אם אנו נותנים
 צדקה לזולת, סימן שאנו אוהבים את השם יתברך.
 לכן אומרים חכמינו הקדושים (כתבות סח.): כל
 המעלים עיניו מן הצדקה פאלו עובד עבודה זרה,
 רחמנא לישזבן; בא עני ומתדפק על דלתה,
 תקבלהו בסבר פנים יפות, כי כך מובא בזהר (חלק
 א', קד.), את מי שהקדוש-ברוך-הוא אוהב —
 שולח לו עני.

לזאת, בני ובנותי היקרים! אם אתם רוצים
 לזכות לבית מצ'ין, כשיבוא אליכם עני, אל תשלחו
 את הבן או הבת לומר: האב לא נמצא, או האם
 לא נמצאת, כי חס ושלום, אתם יכולים באמת
 לגרום לעצמכם, שהאב או האם לא יהיו בבית, בר
 מינן; כי צריכים להזהר לעשות צדקה וחסד עם
 כל עני. וכן אומרים חכמינו הקדושים (ניקרא ובה,
 פרשה לד, סימן י'): העני הזה עומד על פתחה,
 והקדוש-ברוך-הוא עומד על ימינו ונותן לה
 שכרה, ואם לא נתת לו, דע, שמי שעומד על

ימינו — פורע ממך; ומי עומד על ימינו?
הקדוש-ברוך-הוא; כמו שכתוב (תהלים קט, לא):
"כי יעמד לימין אביון"; אם-כן, עליכם לדעת,
שכל יום ויום הוא "יום מצ'ין", יום שמח, כל יום
יכולים לזכות בו לאמונה ברורה ומזככת, אם רק
תעשו צדקה זה עם זה, אם תאהבו זה את זה, אם
תעקרו את הגזענות הארוה, אם תעזבו את
השנאה שיש לכם כלפי הזולת, שזה הסמ"ך-מ"ם,
שכל ענינו: 'הפרד ומשל', כל ענינו לעשות
פרודים בין נשמות ישראל. וכך עושים היום
הערב-רב, באים בהסתות בכל יום ויום, בכל שעה
ושעה, ועלינו זה לעמת זה לגלות את הקדוש-
ברוך-הוא, ודיקא על-ידי-זה נזכה להיות כלים
לקבל בהם אור זיו וחסות הבורא יתברך שמו.
והקדוש-ברוך-הוא ישלח לנו את מלך המשיח,
שיבנה לנו את בית-המקדש, ושם יתקבצו כלל
נשמות ישראל, ועל-ידי-זה תהיה הגאולה, ונזכה
לראות במו עינינו גלוי שכינה, אמן ואמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!